

d) w art. 3 ust. 1 lit. a) w świetle motywu ósmego dyrektywy 2004/25/WE⁽⁴⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie ofert przejęcia,

są wyrazem ogólnej zasady prawa wspólnotowego?

- 2) W razie udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi twierdzącej, czy ta zasada ogólna prawa wspólnotowego winna być stosowana wyłącznie w stosunkach między spółką a jej akcjonariuszami, czy też obowiązuje ona również w stosunkach między akcjonariuszami większościowymi sprawującymi lub przejmującymi kontrolę nad spółką a akcjonariuszami mniejszościowymi tej spółki, w szczególności w przypadku spółki, której akcje są notowane na giełdzie papierów wartościowych?
- 3) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na oba poprzednie pytania, czy należy uznać, że ta zasada ogólna prawa wspólnotowego, mając na względzie temporalny rozwój odniesień, o których mowa w pytaniu pierwszym, istniała i obowiązywała w stosunkach między akcjonariuszami większościowymi i mniejszościowymi w rozumieniu pytania drugiego jeszcze przed wejściem w życie ww. dyrektywy 2004/25 WE, a jeśli tak, to czy należy uznać, że było tak jeszcze zanim wystąpiły okoliczności będące przedmiotem sporu, które miały miejsce w pierwszym kwartale 2001 r.?

(1) Druga dyrektywa Rady 77/91/EWG z dnia 13 grudnia 1976 r. w sprawie koordynacji gwarancji, jakie są wymagane w państwach członkowskich od spółek w rozumieniu art. 58 akapit drugi traktatu, w celu uzyskania ich równoważności, dla ochrony interesów zarówno wspólników, jak i osób trzecich w zakresie tworzenia spółki akcyjnej, jak również utrzymania i zmian jej kapitału (Dz.U. L 26, s. 1).

(2) Dz.U. L 212, s. 37.

(3) Dz.U. L 66, s. 21.

(4) Dz.U. L 142, s. 12.

podmiotami będącymi rezydentami portugalskimi, Republika Portugalska wprowadza ograniczenia w świadczeniu usług kredytu hipotecznego i innych rodzajów kredytu przez instytucje finansowe będące rezydentami innych państw członkowskich i państw będących członkami porozumienia EOG, przez co uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 49 i 56 WE oraz art. 36 — 40 porozumienia EOG.

— obciążenie Republiki Portugalskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Código do Imposto sobre o Rendimento das Pessoas Colectivas (CIRC) (kodeks podatku dochodowego od osób prawnych) przewiduje odmienne traktowanie pod względem podatkowym dochodów związanych z zapłatą odsetek płaconych instytucjom finansowym, w zależności od tego czy instytucje te są rezydentami portugalskimi.

Podatek stosowany w Portugalii do odsetek płaconych instytucjom finansowym nie będących rezydentami stanowi rzeczywiste obciążenie finansowe o wiele wyższe niż obciążenie ponoszone przez podatników będących rezydentami w odniesieniu do podobnych dochodów. W ten sposób prawo krajowe zniechęca instytucje finansowe nie będące rezydentami do oferowania na rynku portugalskim usług, w szczególności usług kredytu hipotecznego i utrudnia rezydentom portugalskim dostęp do usług kredytowych, które mogłyby być im zaoferowane przez te instytucje. Takie przepisy stanowią w związku z tym ograniczenie podstawowych wolności przewidzianych w art. 49 i 56 WE i odpowiednich art. porozumienia EOG.

Skarga wniesiona w dniu 6 marca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Portugalskiej

(Sprawa C-105/08)

(2008/C 116/26)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: R.Layl i M. Afonso, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Portugalska

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie, że poprzez opodatkowanie spłaty zagranicznych odsetek w sposób wyższy niż spłatę odsetek pomiędzy

Skarga wniesiona w dniu 10 marca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej

(Sprawa C-109/08)

(2008/C 116/27)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciel: Maria Patakia)

Strona pozwana: Republika Grecka

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że nie przyjmując środków wymaganych do wykonania wyroku wydanego przez Trybunał w dniu 26 października 2006 r. w sprawie C-65/05 Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciąży na mocy art. 28 WE, 43 WE, 49 WE i art. 8 dyrektywy 98/34/WE⁽¹⁾;

- zasądzenie od Republiki Greckiej na rzecz Komisji okresowej kary pieniężnej w kwocie 31 798,80 EUR za każdy dzień zwłoki w wykonaniu wyroku wydanego w sprawie C-65/05 licząc od dnia wydania wyroku w niniejszej sprawie, aż do dnia wykonania wyroku w sprawie C-65/05;
- zasądzenie od Republiki Greckiej na rzecz Komisji ryczałtu dziennego w kwocie 9 636 EUR licząc od dnia wydania wyroku w sprawie C-65/05 do dnia wydania wyroku w niniejszej sprawie lub do dnia wykonania wyroku w sprawie C-65/05, w razie, gdyby nastąpiło ono wcześniej;
- obciążenie Republiki Greckiej kosztami postępowania.

- ryczałtu dziennego w kwocie 9 636 EUR licząc od dnia wydania wyroku w sprawie C-65/05 do dnia wydania wyroku w niniejszej sprawie lub do dnia wykonania wyroku w sprawie C-65/05, w razie, gdyby nastąpiło ono wcześniej.

(¹) Dyrektywa 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiająca procedurę udzielania informacji w zakresie norm i przepisów technicznych (Dz.U. L 204 z 21.7.1998, s. 37).

Zarzuty i główne argumenty

1. Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wydał w dniu 26 października 2006 r. wyrok w sprawie C-65/05 przeciwko Republice Greckiej, zgodnie z którym:

Wprowadzając w art. 2 ust. 1 oraz art. 3 ustawy nr 3037/2002 zakaz — pod rygorem przewidzianych w art. 4 i art. 5 tej ustawy sankcji karnych i administracyjnych — instalowania i prowadzenia działalności w zakresie wszelkich gier elektrycznych, elektromechanicznych i elektronicznych w tym wszelkich gier komputerowych, we wszelkich miejscach publicznych i prywatnych z wyjątkiem kasyn, Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 28 WE, 43 WE i 49 WE oraz art. 8 dyrektywy 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego, zmienionej dyrektywą 98/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 lipca 1998 r.

2. Wezwawszy Republikę Grecką do przekazania jej informacji o ewentualnych rozwiązaniach prawnych przyjętych w celu wykonania wspomnianego wyroku Trybunału, Komisja skierowała do Republiki Greckiej, na mocy art. 228 WE, wezwanie do usunięcia uchybienia i uzasadnioną opinię, na które Republika Grecka nie udzieliła odpowiedzi.
3. W związku z tym Komisja stwierdziła, że Republika Grecka nie podjęła działań niezbędnych do zastosowania się do wspomnianego wyroku Trybunału i postanowiła wnieść przeciwko Grecji skargę do Trybunału na mocy art. 228 WE.
4. W tej skardze Komisja wnosi do Trybunału o stwierdzenie, po pierwsze, że Republika Grecka nie wykonała wyroku wydanego przez Trybunał w dniu 26 października 2006 r. w sprawie C-65/05 i że w związku z tym uchybiła ona zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 28 WE, 43 WE, 49 WE i art. 8 dyrektywy 98/34/WE; a po drugie, wnioskuje do Trybunału o zasądzenie od Republiki Greckiej na rzecz Komisji:

- okresowej kary pieniężnej w kwocie 31 798,80 EUR za każdy dzień zwłoki w wykonaniu wyroku wydanego w sprawie C-65/05 licząc od dnia wydania wyroku w niniejszej sprawie, aż do dnia wykonania wyroku w sprawie C-65/05;

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Högsta domstolen (Szwecja) w dniu 12 marca 2008 r. — SCT Industri AB (w likwidacji) przeciwko Alpenblume AB

(Sprawa C-111/08)

(2008/C 116/28)

Język postępowania: szwedzki

Sąd krajowy

Högsta domstolen (Szwecja).

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: SCT Industri AB (w likwidacji).

Strona pozwana: Alpenblume AB.

Pytanie prejudycjalne

Czy wyłączenie upadłości, układow i innych podobnych postępowań z zakresu stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. L 12, s. 1), przewidziane w jego art. 1 ust. 2 lit. b) należy interpretować w ten sposób, że ma ono zastosowanie do orzeczenia wydanego przez sąd państwa członkowskiego A dotyczącego wpisania prawa własności udziałów w spółce mającej siedzibę w państwie członkowskim A, które to udziały zostały zbyte przez syndyka spółki mającej siedzibę w państwie członkowskim B, w sytuacji gdy sąd ten oparł swoje orzeczenie na okoliczności, iż w braku międzynarodowej konwencji o wzajemnym uznawaniu postępowania upadłościowego państwo członkowskie A nie uznaje uprawnień syndyka do rozporządzania majątkiem znajdującym się na jego terytorium?